

1853 // 2023

170. výročie

*posvätenia rímskokatolíckeho
kostola Sv. Jána Nepomuckého
vo Velkých Ripňanoch*

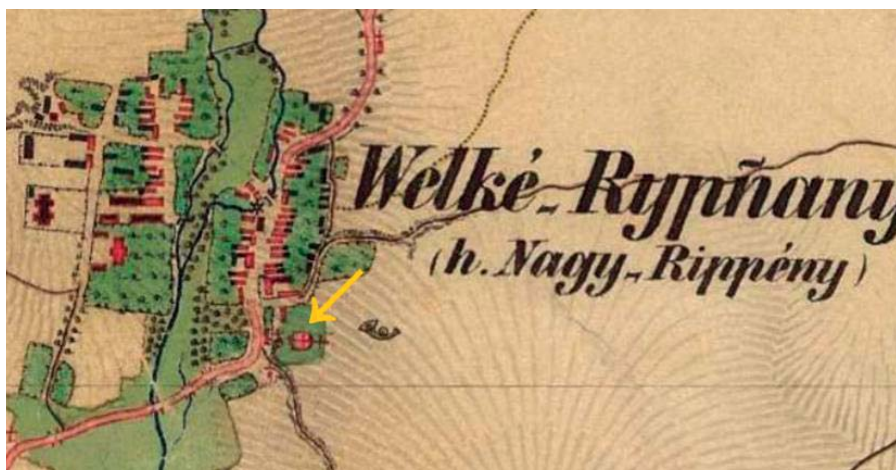

Najstaršie písomné doklady o Veľkých Ripňanoch pochádzajú z roku 1156, kedy sa uvádza pomenovanie Ripin. Osídlenie obce vieme doložiť mnoho tisícročí pred prvou písomnou zmienkou obce. Bola obývaná v dobe kamennej, v dobe bronzovej tu prebývali, Dóri, Kelti, Germánske kmene, Slovania, Frankovia. Územie dobývali Avari, Húni, tatárke a mongolské hordy, Osmani. Každý tu zanechal svoju stopu, no príroda spod Marháta sa nemenila. Obec je na sútoku mnohých prameňov a potokov. Preto názov Ripin (Ripen) môžeme odvodiť od mnohých spojení, či s prírodou alebo s kultúrou jednotlivých civilizačných osídlení. Celý chotár okolo nás je potrhaný (anglicky rip – roztrhnúť), v malých zvlnených pahorkoch a remiskách ako rebrá na križovatke obchodných ciest (maďarsky, ripen – na ceste, ripin-trhanie), pod veľkou horou. Ak si odmyslíme všetky stavby a presunieme sa do dávnej doby, tak človek putujúci zo všetkých strán videl v diaľke iba pohoria Inovca a Tríbča. Rozhodne to nemá nijaký súvis s „rýpaním, repou a pod. Nálezy z doby bronzovej nám odkazujú na veľké osídlenie s pohrebnými mohylami všade okolo nás (odkryté mohyly tri v Ripňanoch, v Lužanoch a v Hajnej Novej Vsi sú toho jasným dôkazom). RIP má korene v dobe bronzovej – keltské slovo „rib“ označovalo rebro, v tomto prípade rebro zeme, teda pahorok, horu okolo nás.

Veľké Ripňany, kostol sv. Jána Nepomuckého. Výsek mapy z 1. vojenského mapovania (<http://mapire.eu/en/>)

Najstarší písomný údaj pochádza zo súpisu desiatkov, ktoré dal spísať ostrihomský arcibiskup Martirius v roku 1156 a ktoré boli odsúhlasené kráľom Gejzom II. V tomto historickom dokumente sa hovorí o našom Slovensku a spomínajú sa mená sedemdesiatich farských obcí na jeho juhozápade. V tejto listine dáva ostrihomský arcibiskup Martirius jemu patriace desiatky (z vymenovaných sedemdesiatich farských obcí) kanonikom ostrihomského kostola. Jednou z vymenovaných dedín je Ripin (Veľké Ripňany). Teda už v roku 1156 bol Ripin (Veľké Ripňany) vymenovaný medzi farským dedinami, ktoré už aj pred rokom 1156 platili desiatky ostrihomskému arcibiskupovi, ktorý sa v roku 1156 desiatkov v prospech kapituly zriekol.

Veľké Ripňany, kostol sv. Jána Nepomuckého. Výsek mapy z 2. vojenského mapovania (<http://mapire.eu/en/>)

Kostol č. 1

Je teda isté, že od roku 1156 bol v Ripňanoch farár aj fara, majúci povinnosť odvádzať desiatky. A keď tam bola fara, tak tam bol aj kostol. Presné údaje o vzniku kostola sa žiaľ nezachovali. Vždy bol a je strediskom viery farský kostol, dnes zasvätený sv. Jánovi Nepomuckému. Jeho poloha naznačuje, že svätyňa tu stála už v dávnych časoch. Už prvý uhorský kráľ Štefan prikázal, že vždy desať dedín musí postaviť kostol a živiť kňaza. Sú predpoklady, že počas jeho vládnutia bola na tomto mieste postavená kresťanská svätyňa (11. storočie). Neskôr sa tu sformo-

vala aj farnosť. Keď začiatkom marca 1241 vpadli na naše územie pod vedením Batuchána Mongoli, všetko čo im stálo v ceste spálili a zničili. Rozhodujúca bitka sa odohrala 11. apríla 1241 neďaleko maďarskej obci Muhi pri rieke Slaná. Oveľa silnejšie uhorské vojsko Mongoli takmer na hlavu porazili. V boji padlo veľké množstvo prelátov a veľmožov. Druhý mongolský prúd, vedený Orduchánom, porazil 9. apríla pri Lehnici v Poľsku knieža Henricha II. Pobožného a prenikol cez Poľsko až na Kladsko, kde ho zastavili záseky bránené českým vojskom. Mongoli sa preto obrátili na juhovýchod a cez Moravu (obliehali Olomouc) koncom apríla prenikli priesmykmi v okolí Trenčína do Uhorska. Celá oblasť juhozápadného Slovenska bola vystavená niekoľkomesačnému plieneniu mongolských hord. Vypálili množstvo dedín, úrodu zničili, ľudí pobili, niektorí sa zachránili iba útekou do lesov alebo močarísk. Jediné miesta, ktoré sa Mongolom nepodarilo dobyť, boli opevnené hrady. V januári 1242 prekročil Orduchán s vojskom zamrznutý Dunaj a spojil sa s vojskom Batuchána. Ich spojené vojská plienili Uhorsko až do polovice roku 1242. Ich odchod spôsobila smrť veľkého chána Ogotaja (* 1186 – † 1241). Batuchán sa ponáhlal domov, aby mohol rozhodnúť o nástupníctve. Týmto plieneniam veľmi pravdepodobne podľahol aj prvý kostol v obci.

Kostol č. 2

Po odchode Mongolov sa situácia v Uhorsku stabilizovala. Bol vystavaný nový kostol. Veľmi pravdepodobné je, že opäť na mieste prvého kostola na návrší za obcou. Veľmi záhadná je stará sakristia s nikou, so schodiskom (do zvonice?) nad strechu stavby. S istotou vieme, že osud druhého kostolíka v poradí je podobný prvému. Po porážke uhorských vojsk v bitke pri Moháči (1526) tureckým vojskám nič nestálo v ceste. V roku 1530, v dobe protitureckých vojen, bol kostol poškodený a zrúcaný. Farnosť zanikla. Takmer tridsať rokov nebol zaznamenaný život v obci. Turecká vojenská prítomnosť na našom území trvala asi 150 rokov. V septembri 1530 turecké vojsko pod vedením smederevského bega Mehmeda, po dohode s Jánom Zápoľským napadlo západné oblasti Slovenska ovládané cisárom Ferdinandom I. Výprava mala koristnícky charakter. Turecké vojsko sa vyhýbalo opevneným objektom. Jedna skupina rabovala v okolí Nitry a prenikla až k Topoľčanom, druhá skupina plienila popri Hrone až k Leviciam a Zlatým Moravciam. Časť tejto výpravy prenikla aj k Trnave. Výsledkom bolo viac ako 80

vypálených obcí a tisícky odvečených zajatcov.

Kostol č. 3

Obec v druhej polovici 16. storočia veľmi silne vzrástla, vďaka čomu bolo možné obnoviť faru a kostol. Bola to zásluha zemepána a hajnoveského baróna Tomáša Vizkeletiho, ktorý zastával na dvore cisára Rudolfa II. funkciu cisárskeho pohárnika (dodával víno na cisársky dvor). Žiaľ, ďalšie turecké plienenia s účasťou Tatárov už v roku 1599 opäť narušili dedinu, kostol a farnosť. Výsledkom týchto plienení a aj reformácie bolo, že farnosť Veľké Ripňany prevzali evanjelickí farári v období tridsaťročnej vojny (1618 – 1648). Roku 1630 sa Michal Vizkeleti (syn Tomáša) postaral o rekatolizáciu farnosti a získal pre obec aj katolíckeho kňaza (v roku 1616 sa Michal oženil s Máriou Turzo). Michal bol v tej dobe hlavným slúžnym nitrianskej župy a zať palatína (viackrát). Samotný farský kostol bol pôvodne v roku 1592 bol požehnaný ako Kostol narodenia Panny Márie. Dnes vieme, že bol obohnaný múrom na obranu, bol stavaný v tvare apsidy, v šírke 6,5 m a v dĺžke približne 15 m. Podľa geofyzikálneho merania ku kostolu viedla podzemná chodba smerom od dnešnej fary a v strede kostola bola krypta o rozmeroch 7 x 2,5 m so vstupom od severnej strany. Pravdepodobne sa jedná o hrobku pre staviteľa Michala Vizkeletiho a manželku Máriu, dcéru palatína Juraja VII. Turza z Betlanoviec (Juraj Turzo sa preslávil ako bojovník proti Turkom, bol však i známy diplomat, podporovateľ Slovákov a protestantizmu. V roku 1585 sa stal hlavným županom Oravy, od roku 1598 bol radcom cisára Rudolfa II., od roku 1599 kráľovský pohárnik a od roku 1602 kapitán preddunajského vojska a hlavný veriteľ novozámockej posádky. V roku 1606 sa stal grófom a v roku 1609 uhorským palatínom. Ako palatín v roku 1610 odčlenil luteránsku (evanjelickú a. v.) cirkev od katolíckej. Dôsledne uplatňoval právo „Cuius regio, eius religio“ (koho panstvo, toho náboženstvo). Počas stavovského Bočkajovho povstania sa nepričlenil na stranu povstalcov a preto sa stali jeho majetky cieľom rabovania. Vizkeletiovci z Hajnovejsi boli evanjelici a rodinnú hrobku majú v Blesovciach. Michal však prestúpil na katolícku vieru počas tridsaťročnej vojny a stal sa spojencom cisára. Bol zajatý povstaleckými vojskami a väznený. Keď ho manželka Mária vykúpila zo zajatia, bol v zúboženom stave a podľahol zraneniam aj v dôsledku, ako píše doboví kronikári „korhelstvu“. Je teda pravdepodobné, že ho manželka

Mária pochovala v roku 1650 v katolíckom kostole vo Veľkých Ripňanoch, ktorý ako veľmoži financovali. Ku kostolu patrila aj „chudobinec“, dom pre chudobných a škola. Stavba pod kostolom je ešte viditeľná na fotografii z roku 1927, so slamenu strechou a obrovským krížom pri dverách. Mária bola až do svojej smrti evanjelička a pravdepodobne spočinula vedľa svojho manžela Michala. Kostol bol opravovaný a v roku 1762 dal farár Jozef Gallo vydláždiť kostolnú loď. V tej dobe boli vo veži tri zvony, ktoré posvätil biskup Anton Révaj. Najväčší z nich vážil 3 centy (168 kg), stredná poldruha centa a tretí jeden cent (56 kg). Kostolná loď mala 8 siah (cca 15 m), v šírke 4 siahy (cca 7,5 m) a tri siahy vysoká (cca 5,5 m). V kostole bolo sedem okien, murovaný chór s orgánom, V kostolnej lodi krypta niesla názov: „Tu leží Genovéva Hrvát, drahá manželka Vavrinca Baronkayho, dcéra kapitána Gašpara Hrváta a Alžbety Fornosegi, zomrela v roku 1748 vo veku svojom 32 rokov. K lodi bola pristavená sakristia s dvomi oknami. Čo je zvláštne, v kostole sa nenachádzalo žiadne znamenie po vysvätení a preto vizitátori v správe uvádzajú, že kostol nebol správne vysvätený, ale len požehnaný. Chrám mal patroníciu Panny Márie a slávalo sa v nedeľu po oktáve Narodenia Panny Márie. Hlavný oltár zasväteniu Narodenia Panny Márie bol ozdobený štyrmi drevenými sochami Svätých - Augustína, Hieronyma, Chryzostoma a Gregora. Oltár mal po boku stĺpy a na vrchole sochu svätej Trojice. V tej dobe bol kostol dobre finančne spravovaný. Mária Turzová zanechala vo svojej závete kostolu role o rozlohe 199 bratislavských meríc. V roku 1753 dal mäsiarsky majster Ondrej Baran postaviť kaplnku na cintoríne (dnešný dom smútku nahradil kaplnku). Dominoval jej veľký drevený kríž so sochou Ukrižovaného. V kaplnke slúžil raz mesačne kňaz omšu, aby splnil pranie a vôľu staviteľa. Okrem toho venoval kaplnke 100 zlatých a tri role. Príklad Ondreja Barana inšpiroval obyvateľa obce Petra Lisa, ktorý sa postaral o sochu Jána Nepomuckého (súčasná socha) „O jej udržiavanie a opravy sa mali starať potomkovia šľachtetného zakladateľa“. K týmto stavbám v roku 1819 pribudol kríž na križovatke dnešnej Hlohoveckej ulice s pekným slovenským nápisom: „Tento Kríž Dal Spraviť Jano Frtala Na česť a Chvali Božu 1819“. V tomto období sa spomína aj ripnianska fara ako priestranná budova, no budova školy, hoci bola postavená z pálenej tehly, je v zlom stave a pripomína ruínu. (jedná sa o školu barónky Márie Turzovej, my si ju pamätáme ako jednotriedku s bytom učiteľa Gejzu Karabu). K fare patrilo rozsiahle panstvo a polia o výmere viac ako 7 hektárov. Okrem príjmu z polí, fara čerpala z dotácií nadácie Michala Vizkeletiho, Žigmunda Berényiho, V roku 1791 v kostole odbavoval primície ob-

solovský rodák Jozef Bobošík. Slávnostnú kázeň držal nitriansky kanonik Gabriel Fejérpataky. Jeho slovenskú kázeň vydala trnavská tlačiareň v knižnej podobe a považujeme ju za jednu z prvých tlačí v slovenskom jazyku, ktorý zostavil pre slovenských katolíkov Anton Bernolák.

Kostol č. 4

V roku 1822 požiar zničil šindľovú strechu „vizkeletiovského kostola“. Naši predkovia sa rozhodovali či kostol opraviť alebo postaviť nový. Rozhodli sa pre radikálnu opravu, Farár Ján Meheš doviezol z Kysúc 42 tisíc šindľov, zaplatil za ne 297 zlatých. V roku 1842 sa pôvodná veža zvýšila na 15 metrov. V rokoch 1825–1826 bola postavená nová farská budova (súčasná reštaurácia Sv. Florián) Rozšírila sa hlavná loď. Je pravdepodobné, že pri výstavbe nového kostola v tvare kríža ako ho poznáme dnes boli použité aj kamenné obranné múry z predchádzajúceho oplotenia kostola. Plány čiastočne narušila epidémia cholery v roku 1831. Pomocnú ruku podal obyvateľom obce zemepán Viliam Hellenbach, ktorého ľudia volali aj „milosrdný zemepán“ V kronike je uvedený: „Zdalo sa, že choroba sa obci vyhne, žiaľ nádeje sa nesplnili...“ Celkovo ochorelo 63 občanov, ale len 10 sa uzdravilo, 53 na následky cholery zomrelo, čo bola takmer pätina obyvateľstva. 5. septembra 1831 prečítali na zasadaní stoličného výboru ďakovný list obcí Veľké Ripňany, Nežatice, Vozokany, Beliniec a Lipovníka. Osobitným spôsobom vyslovili vďaku svojmu zemepánovi Viliamovi Hellenbachovi, ktorý poskytol pomoc drahšiu nad „zlato a drahokamy“. Za veľké peniaze doviezol doktora a spolu s ním navštevoval domy chorých po týchto obciach. Ba aj keď doktor sám ochorel, osobne navštevoval domy chorých a to aj tri-štyrikrát za noc a prinášal im lieky a aj všetko potrebné, zaopatril ich potravou a vínom, ba miestnej chudobe rozdával bielizeň a peniaze. Nuž všetka česť takému grófovi.“

MILOSRDNÝ ZEMEPÁN

Zdenka Laciková

Cholera do Veľkých Ripnian vošla v čiernom šate,
ved' zlo vkĺzne nečakane, ani nezbadáte.

Mnoho ľudí v takom čase o život sa chveje,
keď je všade plno plaču, bôľu, beznádeje.

No Viliama Hellenbacha pobádalo čosi,
aby išiel po lekára, o pomoc ho prosil.

Keď však doktor tiež ochorel, pán Hellenbach nato
obetavo k chorým chodil. Viac než šperky, zlato,

viac im dal, než čakať mohli z ruky zemepána.

Vo dne, v noci bol Viliam obetavosť samá.

Prinášal im jedlo, víno aj potrebné lieky,
ved' mal dobré srdce a bol milosrdný, mäkký

aj peniaze rozdal biednym. Chudobným dal šaty...

Nehľadel, či dobročinnosť dáko sa mu vráti,

a preto si naňho podnes pamätajú stále,
však obrovskú lásku tvoria mnohé skutky malé.

V roku 1835 prišiel nový farár Štefan Pereszlényi, zakladateľ Spolku sv. Vojtecha, dušpastier a jedna z najväčších osobností medzi kňazmi. V roku 1844 sa stal dekanom radošinského dekanátu. V roku 1853 aj jeho zásluhou bol kostol prestavaný do klasicistickej súčasnej podoby a získal posvätenie. Patrónom sa stal Sv. Ján Nepomucký. Posvätenie nového chrámu sa udialo 18 nedel' u po sviatku Zoslania Ducha Svätého (Turíce). Táto tradícia sa dodržiava do dnešných dní, ako jedno dôležité pravidlo našej obce.

Dnešný kostol je jednotlivá stavba s krížnou loďou, s rovným uzáverom presbytéria a vstavanou vežou. Presbytérium je zaklenuté jedným polom pruskej klenby, loď je zaklenutá štyrmi polami krížovej hrebienkovej klenby. Interiérové maľby doplnili F. Pap a E. Petrikovič. Hlavný oltár je ako jeden celok dovezený z Čiech. Centrum oltára je obraz sv. Jána Nepomuckého od Franza Schöna (1804).

Do farnosti Veľké Ripňany patria dve filiálky: Malé Ripňany a Lužany, ktoré majú svoje kostoly.

interiér kostola z roku 1955

Krátke životopisné údaje o tunajších VDP farároch

O stredovekých cirkevných pomeroch vo Veľkých Ripňanoch nemáme nijaké údaje. Vieme, že faru tu fundoval veľkomožný **Michal Vizkeleti s manželkou Máriou Thurzo** v roku 1595 spolu so starobincom. Túto faru krátko po založení obsadili evanjelici.

Prvým evanjelickým farárom tu bol **Grogor Kozlovicenus** v rokoch 1616. Nasledujúceho roku svätil dňa 11. novembra prvé jubileum reformácie už v Bojne. Zomrel 25. 2. 1624. Po ňom nastúpil **Matej Sartorius**, bol predtým farárom v Kovarciach. 21. 4. 1616 zvolili ho za notára Veľkých Ripňan. Po Sartoriovovi sa dostal na túto faru **Jakub Petroselius**, český vyhnanec, predtým farárom vo Vítkovciach. V roku 1630 okolo Všetkých Svätých ho vyhnal barón Michal Vizkeleti do Kerte (Nové Sady) a on zaujal kostol, faru aj cirkevné majetky pre katolíkov. Kostol prešiel ku katolíkom v roku 1638. Evanjelickí rektori mohli ešte ďalej v Ripňanoch úradovať.

V roku 1636 tu pôsobil učiteľ a rektor školy **Ján Fidicinis** (neskôr seniorom a evanjelickým farárom v Dolnej Strehovej 1651-1661), po ňom Samuel Boboth z Moravy od roku 1666.

Ján Szkacsány bol farárom v Nagy Rippény v rokoch 1638 – 1647.

Jakub Szvetkovics - v r. 1647 bol farárom vo Veľkých Ripňanoch. Uvádza sa to v zozname kňazov, zostavenom na príkaz Juraja Lippaya. 16. apríla t. r. tam zomrel Michal Vizkeleti de Hajnovejsa vo veku 53 rokov, ako ho vystavuje rodový štít, vyrezaný z dreva, visiaci nad dverami sakristie. V r. 1657 bol farárom v Topolčanoch, kde v tom roku vykonal vizitáciu Ján Cherlay, ktorý o farárovi zaznamenal: „Vzorný muž, poslucháči ho chvália.“ O barónovi sa píše, že osirel v mladom veku. Stratil pobožnú matku - vdovu. Prestúpil ku katolíkom, avšak sa oddal korheľstvu a tým si skazil zdravie.

Ján Augustín Valentín Ondrejkovics *? – † 25. novembra 1705, Studienka, okr. Malacky. V r. 1657 bol farárom vo Veľkých Ripňanoch, kde v tom roku vykonal

vizitáciu Ján Cherlay, ktorý o farárovi zaznamenal, že je príkladným mužom. 13. apríla 1663 bol ustanovený za farára v Šúrovciach. V knihe uvedenia sa o ňom hovorí, že je to dobrý muž. Od 19. apríla 1665 bol v Moravskom Svätom Jáne, kde začal písať matriky. 5. januára 1682 bol ustanovený vo Veľkých Levároch, ktoré prijal výmenou s Jurajom Szenigloviczom. Odtiaľ bol 2. júna 1699 ustanovený v Studienke v roku sekundícií. Zomrel v Studienke - Hasprunke, dňa 25. 11. 1705.

Štefan Dobrocsányi - od 1667- bol uvedený do fary Veľké Ripňany a do Šarfie - Nitrianska Blatnica. Vo Veľkých Ripňanoch pôsobil do roku 1670. Potom pôsobil na fare Radošina - Šarfia.

Martin Šimonics z Hostí. Ako chovanec seminára sv. Štefana sa v r. 1660 stal bakalárom, v r. 1661 magistrom filozofie. 20. mája 1667 bol ustanovený za farára v Prievaloch. Odtiaľ prešiel v r. 1670 do Borského Svätého Jura, kde v apríli 1671 dostal nástupcu. 11. decembra t. r. prijal úrad vo Veľkých Ripňanoch. V r. 1676 bola proti nemu vznesená obžaloba kvôli nadmernosti v pití. V júli 1677 prešiel do Nemčiňan, kde bol činný až do r. 1679.

Ján Juraj Hluka – študoval v seminári sv. Štefana vysvätený od 1677 do 1688 uvedený na faru Veľké Ripňany.

Ján Kondla - Po štúdiu v generálnom seminári ho 12. júna 1686 vysvätil Ján Jány. 17. marca 1688 bol ustanovený vo Veľkých Ripňanoch. Potom 1. augusta 1690 v Jablonici, 26. marca 1692 vo Vajnoroch. Odtiaľ potom 8. júna 1693 v Krušovciach, ale farnosť bola ihneď daná inému.

Ján Harman - Vieme o ňom len veľmi málo. 14. júna 1700 bol ustanovený za farára vo Vad'ovciach, kde pôsobil až do r. 1705. Vtedy farnosť pripadla evanjelikom.

Michal Turaz - vysvätený v seminári sv. Štefana stal sa pretendálom. Bol mu sľúbený plat u ostrihomského arcibiskupa. Od 4. 6. 1699 vo Veľkých Ripňanoch, kde v roku 1700 vykonal kanonickú vizitáciu Imrich Pongrácz. V roku 1706 pôsobil v Slovenskom Grobe, neskôr v Zavare.

Adam Gaal - * 1653 – † 30. apríla 1723, Janíkovce, dnes mestská časť Nitry. Teológiu absolvoval v generálnom seminári až do tretieho ročníka a 29. marca 1675 bol vysvätený za kňaza. 4. marca 1681 bol ustanovený za farára v Trstíne v tr-

navskom okrese. Tam pracoval až do r. 1682. Dňa 20. apríla 1693 bol ustanovený za farára do Bošian, a ešte v tom istom roku do Nitrianskej Blatnice. 28. marca 1694 prešiel do Ladíc, v mesiaci decembri toho roka do Dolných Ludaníc, 26. júla 1677 do Jelšoviec, 30. apríla 1700 do Preselian. Odtiaľ prešiel 22. apríla 1703 do Veľkých Ripňan, 30. apríla 1710 do Veľkého Zálužia, 2. mája 1711 do Zbehov, 17. mája 1714 do Janíkoviec, kde zomrel vo veku cca 70 rokov. Pochovali ho do krypty rodiny Dezseőovej.

Martin Jozef Maszarovics - * 1670 – † 10. júla 1730, Báb, okr. Nitra. Od r. 1705 bol farárom v Slovenskom Grobe, od r. 1706 v Chorvátskom Grobe. 21. mája 1710 bol ustanovený vo Veľkých Ripňanoch, 10. júla 1711 v Brodskom. Potom 3. marca 1721 v Kostolnej pri Dunaji. 27. júna 1722 bol ustanovený v Bábě, kde aj zomrel vo veku okolo 60 rokov. Je pochovaný vo farskom kostole.

Martin Talian - Teológiu absolvoval v Kisdiho kolégiu v Krakove po ročníku morálnej teológie. Od 15. novembra 1701 bol farárom v Krakovanoch. Tam 25. júna 1702 Ladislav Matašovský posvätil kostol. Nato bol 9. mája 1703 ustanovený za farára v Kostolnej Vsi. Od 13. novembra 1705 bol v Strážach, od 13. mája 1707 v Piešťanoch, kde v r. 1709 dostal nástupcu. 13. júla 1711 prijal úrad vo Veľkých Ripňanoch, kde v r. 1713 vykonal vizitáciu Pavol Ziči, ktorý o farárovi zaznamenal: „V duchovnej správe 26 rokov. Usilovne zastáva svoje úrady a prispôsobuje sa pokynom jeho Eminencie.“ Tam bol činný až do r. 1715. Potom bol od r. 1718 farárom v Pustých Úľanoch, kde bol činný až do r. 1719.

Ján Tomasovics - 1715 - 1729 pôsobil vo Veľkých Ripňanoch.

Juraj Kubica * 8. apríla 1791 Bytča – † 15. januára 1871, Kamenica nad Hronom, okr. Nové Zámky. Teológiu absolvoval v seminári Marianum v r. 1813 po štvrtom ročníku. 19. decembra toho roka bol vysvätený za kňaza. Ako kaplán pôsobil v Šahách, od r. 1820 vo Veľkých Ludinciach, od r. 1821 v Cetíne a od r. 1822 v Tekovských Lužanoch. Od r. 1828 bol hradným kaplánom pešej légie ruskej cisárovnej. Zo Zary sa vrátil 6. septembra 1829 a bol menovaný za farára v Kameinici nad Hronom. 17. apríla 1833 obdržal farnosť Tardos, vymeniť sa so Štefanom Tölgyessym. Tejto farnosti sa zriekol 18. októbra 1852, avšak odišiel až na sviatok sv. Juraja 1853. Dočasne sa od 31. januára toho roka stal administrátorom v Tekovskom Hrádku. Rovnako 1. mája toho roka obdržal farnosť Čaka. 8. mája 1869

bol započítaný medzi členov Spolku sv. Vojtecha. Býval v Kamenici nad Hronom, kde aj zomrel.

Ján Jozef Grátia - † v apríli 1759, Čápor, dnes Cabaj-Čápor, okr. Nitra. Teológiu študoval na viedenskom Pázmanéu. V r. 1719 bol poslaný do duchovnej správy. 29. novembra 1721 bol ustanovený za farára v Majcichove, v r. 1728 zostavil súpis farnosť. Odtiaľ prešiel 5. decembra 1729 transivit do Báhoňa, kde v r. 1731 vykonal vizitáciu Ján Jelenfy, ktorý o farárovi povedal toto: „Veriaci odpovedali, že sú spokojní s jeho službami, často boli nespokojní kvôli štóle, ale to sa už napravilo.“ 14. marca 1742 prijal úrad do Hlohovca. Hneď zastával aj úrad dištriktuálneho dekana. 20. júna 1746 poslal počas vakancie prípis vikárovi Štefanovi Nedeckému, kvôli veľkému prílivu ľudu k soche Panny Márie v Sokolovciach, aby mohol celebrovat v areáli kaštieľa, aby tento nespadol. V októbri 1748 bol ustanovený za farára vo Veľkých Ripňanoch. Odtiaľ prešiel v r. 1751 do Nitrianskej diecézy a stal sa farárom v Čápure, kde aj zomrel.

Jozef Galló * Zavar, okr. Trnava – † 11. novembra 1770, Krušovce, okr. Topoľčany. Pochádzal zo šľachtickej rodiny. Ako chovanec seminára sv. Štefana sa v r. 1740 stal bakalárom a v r. 1741 magistrom filozofie. Teológiu študoval v tom istom seminári, v r. 1745 ju ukončil po štvrtom ročníku. 8. januára toho roka prijal úrad v novozriadenej farnosti Dubovec v okrese Rimavská Sobota. Odtiaľ prešiel 20. februára 1751 do Veľkých Ripňan v topoľčianskom okrese. Jeho starostlivosťou sa znovu začali písať matriky. Kostol bol zaklenuť z vlastných zbierok. Kaplnku postavil Andrej Baranyay na vlastné náklady. V r. 1755 vykonal Anton Révay vizitáciu. V tom istom roku bolo do farnosti uvedené spolubratstvo pásikárov. Vo filiálke Horné Obdokovce sa postaral o renováciu starobylého kostola. 8. júna 1757 prešiel do Krušoviec, kde sa stal aj dekanom dištriktu. Tam aj zomrel.

Ladislav František Motessényi - rodák z Banskej Štiavnice Ako chovanec seminára Marianum sa v r. 1747 stal bakalárom, v r. 1748 magistrom filozofie. Teológiu ukončil v r. 1752 v seminári sv. Štefana po štvrtom ročníku. 24. februára 1753 bol poslaný za kaplána do Nového Mesta nad Váhom. 9. júna 1757 bol ustanovený za farára vo Veľkých Ripňanoch. Potom od 2. júna 1761 v Lukáčovciach, kde aj zomrel.

Martin Matejovič - kapitulný vikár, bernolákovec. * 1734, Kuklov, okr. Senica – † 27. júla 1803, Banská Bystrica. Pochádzal z roľníckej rodiny. V r. 1758 ukončil teologické štúdiá v Seminári sv. Štefana v Trnave. Potom bol kaplánom v Novom Meste nad Váhom, od 2. júna 1761 farárom vo Veľkých Ripňanoch, od 11. marca 1765 farárom v Sobotišti a dekanom senického dištriktu. V r. 1776 ho vymenovali za kanonika Banskobystrickej kapituly, v r. 1784 za kapitulného veľprepošta, v r. 1792 za generálneho vikára. V r. 1792 zastupoval Banskobystrickú kapitolu na Uhorskom sneme. Patril k riadnym členom Slovenského učeného tovarišstva. Od r. 1794 bol zapísaný v jeho pobočnom stánku v Banskej Bystrici. Po smrti prvého banskobystrického biskupa Františka Berchtoldta v r. 1793 bol vážnym kandidátom na tento post. Ako kapitulný vikár spravoval biskupstvo sedem rokov, až do vymenovania nového biskupa Gabriela Serdaheliho. Mal veľkú dôveru medzi kňazstvom biskupstva, ktoré žiadalo, aby bol vymenovaný za nového biskupa. O jeho literárnej činnosti sa nezachovali podrobnejšie správy. V r. 1801 vyšla v Banskej Bystrici homília, ktorú predniesol pri ustanovení Gabriela Serdaheli za biskupa, s názvom *Sermo ad dn. Gabrielem Zerdahelyi de Nitra Zerdahelyi episcopum Neosoliensem... dum episcopalem sedem solemni ritu capasseret dictus die 25. Martii a. 1801*. O rok neskôr vyšla homília s názvom *Dictio qua status et ordines comitatus Zoliensis exc. dnum Petrum Balogh de Ócsa, qua neo-renunciatum supremum comitem suum, in primo ad domum provincialem Neosoliensem ingressu in palatio majori, perorante dno die 28. mensis Martii anno 1802. venerati sunt*. Je tiež autorom desaťveršového vlastného životopisu napísaného po latinsky, zloženého v elegickom distichu. Báseň bola prvýkrát publikovaná v Literárnych listoch (r. 16, 4. 6. 1906, s. 23) pod názvom *Autobiografia Martina Matejoviča*.

Jozef Hrabovský * Trenčín – † 7. júna 1784, Dunajská Streda. Na Trnavskej univerzite sa v r. 1752 stal bakalárom a v r. 1753 magistrom filozofie. 27. februára 1757 bol poslaný za kaplána do Balassagyarmathu, 2. septembra 1757 do Senice, 6. augusta 1761 do Serede. Nato bol 10. septembra toho roka ustanovený za farára v Dolných Merašiciach. Odtiaľ prešiel 17. marca 1764 do Veľkých Ripňan. Už 22. júna toho bol aj vo Veľkej Pake. Od 21. januára 1772 v Dunajskej Strede, kde aj zomrel.

Jozef Hulimann - * 1738, Skalica – † 10. augusta 1813, Brodské, okr. Skalica. V r. 1763 prijatý na štúdium rétoriky v Bratislave, logiku študoval v seminári sv. Štefana. Teológiu a fyziku študoval v budínskom seminári Széchényianum. Po vysviacke bol duktorom študovne, magistrom nováčikov, prefektom ceremónií. 6. januára 1770 sa stal kaplánom Šaštíne, po štyroch rokoch v Radošovciach, kde zastupoval i chorého farára. 27. júna 1777 sa stal farárom vo Veľkých Ripňanoch, odtiaľ r. 1778 prešiel do Dojča a 5. apríla 1782 do Brodského, kde postavil faru a kde aj zomrel.

Mathias Tonner - pôsobil vo Veľkých Ripňanoch 1778 - 6. 6. 1781. Od 21. 6. 1781 do 2. 2. 1782 farárom v Chrašťanoch.

Juraj Martin Chnorecz † 19. mája 1795, Veľké Ripňany, 6. marca 1763 bol poslaný za kaplána do Dvorníkov, odtiaľ 17. mája toho roka do Bojníc, 27. októbra 1772 do Balážskych Ďarmôt v Maďarsku. 11. januára 1773 bol ustanovený za farára v Dolných Rišňovciach. Za neho sa v r. 1775 požehnal kostol, ktorý postavil jeho predchodca. Odtiaľ v mesiaci máji 1781 prešiel vo Veľkých Ripňan, kde aj zomrel.

Peter Dávid - dištriktuálny dekan, * 1755? – † 26. decembra 1819, Trnava. Teológiu študoval v budínskom generálnom seminári, v r. 1779 ukončil štvrtý ročník teológie a stal sa kaplánom v Balážskych Ďarmotách. V rokoch 1780-1782 spravoval Dolné Strháre, nato sa stal kaplánom v Banskej Štiavnici, v r. 1783 v Levároch, potom 5. mája 1792 bol predstavený vo Veselom pri Piešťanoch, lenže neobsadil túto farnosť, ale farnosť v Dolných Merašiciach. Odtiaľ prešiel 4. júna 1795 do Veľkých Ripňan, kde sa v r. 1807 stal dekanom radošinského dištriktu. V r. 1818 sa zriekol farnosti a vstúpil do ústavu pre emeritných farárov v Trnave, kde zomrel.

Jozef Eckler - * 1765? – † 27. júla 1819, Veľké Ripňany, Teológiu študoval v bratislavskom arcibiskupskom seminári, ako tretiak bol v r. 1788 vysvätený za kňaza a poslaný za kaplána do Dolného Pialu v levickom okrese. V r. 1801 prešiel do Borského Mikuláša v senickom okrese. Od 1. apríla 1803 bol miestnym kaplánom v Pastuchove v hlohoveckom okrese. 8. apríla 1806 prijal farnosť Rišňovce v nitrianskom okrese. Odtiaľ prešiel v r. 1818 do Veľkých Ripňan, kde zanedlho zomrel.

Jan Seffcsik - * 1772 – † 26. mája 1845. Teológiu ukončil v arcibiskupskom seminári v Bratislave v r. 1795 po štvrtom ročníku. Ako kaplán pôsobil v Dioseku

čiže Sládkovičove, od r. 1798 v Šamoríne, od r. 1802 v Levároch a od r. 1804 vo Veľkých Kostoľanoch. V r. 1805 obdržal farnosť Výčapy - Opatovce. V r. 1819 prešiel do Ripňan, odtiaľ v r. 1820 do Opoja. V r. 1823 sa zriekol farnosti. Začlenený medzi emeritných farárov zomrel vo veku 73 rokov.

Ján Méheš - * 1780 – † 23. novembra 1841, Veľké Ripňany, Teológiu absolvoval v seminári Marianum v r. 1804 po štvrtom ročníku. Ako kaplán pôsobil v Levičiach, od r. 1807 v Pezinku. V r. 1808 sa stal farárom v Opoji. Odtiaľ prešiel v r. 1822 do Veľkých Ripňan, čoho sa v r. 1835 zriekol a stal sa emeritným farárom. Zomrel vo veku 61 rokov.

Štefan Pereszlyényi – * 13. novembra 1798, Jahodná, okr. Dunajská Streda – † 28. júla 1872, Veľké Ripňany, Filozofiu a teológiu absolvoval v Trnave. 26. marca 1825 bol vysvätený za kňaza. Ako kaplán pôsobil v Šuranoch, v r. 1827 v Hrnčiarovciach a potom v Šoporni. Od r. 1829 bol administrátorom a sekvestračným kurátorom farárom v Majcichove. V r. 1830 prijal farnosť Šurianky. Odtiaľ bol už v r. 1831 preložený do Rišňoviec. 1. októbra 1835 bol menovaný do Veľkých Ripňan. V r. 1844 sa stal dekanom radošinského dištriktu. V januári 1862 bol ozdobený titulom honorárneho pápežského kaplána. V roku 8. 1864 sa zúčastnil ako dekan v sprievode duchovných na mariánskej slávnosti v Šaštíne. Mal najväčšiu zásluhu na vybudovaní nového kostola, ktorý bol posvätený v roku 1853.

Michal Chovanecz - publicista, národný a kultúrny pracovník. * 9. októbra 1836, Bohdanovce nad Trnavou, okr. Trnava – † 29. júna 1890, Šurianky, okr. Nitra. Teológiu vyštudoval v seminári v Trnave, kde ho 29. júla 1860 vysvätili za kňaza. Po vysviacke bol kaplánom v Šuranoch, v rokoch 1862-1864 v Kútoch, v rokoch 1864-1870 v Šaštíne a Trstíne (vtedy Nádaš). V r. 1870 sa stal farárom v Suchej nad Parnou, neskôr vo Veľkých Ripňanoch, od r. 1873 pôsobil v Šuriankach. Od začiatku 60tych rokov sa angažoval v národnom hnutí, patril k zakladateľom Matice slovenskej a Spolku sv. Vojtecha, bol členom jeho výboru. V rokoch 1864 a 1868 uverejnil v časopisoch Slovesnosť, Sokol a Malý národný kalendár biografické, jazykovedné a osvetové články. V príspevku Leibnic Slovan (Slovesnosť, r. 2, 1864, č. 14, s. 217-219) poukazoval na slovanský pôvod nemeckého filozofa, vedca a verejného činiteľa Gottfrieda W. Leibniza (1646-1716). V nekrológu Vuk Štefanovič Karadžič (Slovesnosť, r. 2, 1864, č. 13-15, s. 201-205, 219-221, 234-237) priblížil čitateľom životopisné údaje tejto významnej osobnosti slovanských dejín. Príspe-

vok Hahnemann a homeopathia (Sokol, r. 3, 1864, č. 11, 12, 15, 18, 20, 22, s. 216-217, 237-238, 298-299, 356, 396-398, 135-136) je venovaný „otcovi homeopatiky“ Samuelovi Hahnemannovi (1755-1843), v ňom objasnil slovenským čitateľom základné princípy homeopatickej liečby. V článku Rozlúštenie starobylého nápisu (Sokol, r. 3, 1864, č. 1, s. 14-16) sa pokúsil interpretovať tzv. rúnový nápis z Vestúru (považovaný za falzifikát), ktorý v r.1861 našiel historik Pavol Križko pod Smrčníkom v Kremnických vrchoch. Zaradil ho medzi slovenské pamiatky a jeho pôvod kládol do počiatkov kresťanstva na Slovensku okolo 9. storočia. Pozornosť jedovatej rastline venuje v článku Pozor na durman! (Malý národný kalendár, r. 1, 1868, s. 24-26), kde okrem opisu rastliny uviedol spôsoby prvej pomoci po jej požití.

Anton Cherny de Csernahora * 11. novembra 1821, Cajary, okr. Malacky – † 28. apríla 1895, Veľké Ripňany, Narodil sa 11. novembra 1821 v Gajaroch. Filozofiu a teológiu študoval v Trnave. 15. januára 1847 bol vysvätený za kňaza. Ako kaplán pôsobil vo Veľkom Záluží, potom v Moravskom Svätom Jáne. 17. januára 1851 prijal Sobotište, tam sa 20. septembra 1852 vymenil s Pavlom Halusom vo Vrbovcich, ktoré spravoval dovtedy, kým 7. mája 1861 neprešiel do Čermian, potom bol 1. mája 1873 predstavený a 27. toho mesiaca ustanovený vo Veľkých Ripňanoch, kde sa stal vicedekanom.

Michal Žiška * 19. apríl 1850 - + 4. október 1927. Bol kňazom Ostrihomskej diecézy, narodený 19. apríla 1850 Žabokreky nad Nitrou (okres Partizánske), vysvätený 25. júla 1873, kaplán Lakšárska Nová Ves, 1874 Komjatice, Márianosztra (HU), 1876 Nové Zámky, 1877 Budapešť-Józsefváros, 1881 administrator Dolný Ohaj, 1892 farár Veľké Ripňany. — prísediaci Svätej stolice.

Ján Vavrínek Lipka sa narodil v r. 1870 v Ústí? (Trstená?, františkánsky reholník. Bol kňazom Ostrihomskej arcidiecézy vysvätený 29. júna 1893, v roku 1901 prijatý do arcidiecézy, zastupujúci v Trávnici, 1905 taktiež administrátor, kaplán Jacovce, 1908 farár Šišov, 1920 Veľké Ripňany.

Ján Bartoš * 10. mája 1911, Malá Čausa, okr. Prievidza – † 19. septembra 2000, Pezinok, pochovaný. v Malej Čause. Po ukončení štúdia teológie bol ordinovaný 29. júna 1939 za kňaza. V rokoch 1939-1941 bol kaplánom v Nemčičanoch v okrese Zlaté Moravce, v rokoch 1941-1942 v Dolnej Strede v okrese Galanta, v r.

1942 bol administrátorom farnosti Veľké Ripňany v okrese Topoľčany, o rok nato kaplánom vo Veľkých Kostol'anoch v okrese Piešťany. V rokoch 1946-1951 bol správcom farnosti Blahová v okrese Dunajská Streda, v rokoch 1951-1958 pôsobil v Modre v okrese Pezinok. Od r. 1958 pôsobil v Jablonovom v okrese Malacky, v r. 1997 odišiel na odpočinok do Charitného domova v Pezinku, kde aj zomrel. Je pochovaný v rodisku.

Pavol Drgoň sa narodil 9. marca 1893 v Trakoviciach – †? Vysvätený bol 15. júna 1917; prijatý z diecézy Csanád 15. 9. 1923; kaplán Vrábľa, Hlohovec, 1927 Tekovská Nová Ves; čoskoro administrátor Čajkov; 1928 farár Bučany, 1930 Malženice, 1935 Horné Trhovište, 1943 Veľké Ripňany; 1947 biskupský školský komisár dekanát Radošina

Emil Mercek - ThDr., stredoškolský profesor, honorárny dekan, * 22. augusta 1911, Bučany, okr. Trnava – † 27. októbra 1999, Trnava. Po ukončení štúdia teológie bol ordinovaný 29. júna 1937 v Bratislave. Bol kaplánom v Ipeľskom Solcolci v levickom okrese a v Chtelnici v okrese Piešťany, v r. 1938 v Topoľčiankach v okrese Zlaté Moravce. V r. 1941 bol profesorom náboženstva v Topoľčanoch, v r. 1942 v Topoľčiankach a bol štátnym profesorom v Zlatých Moravciach, v rokoch 1947-1950 v Nových Zámkoch. V rokoch 1950-1952 bol kaplánom v Nových Zámkoch, v rokoch 1952-1956 správcom farnosti Veľké Ripňany v okrese Topoľčany, v rokoch 1956-1958 spravoval farnosť Hrachovište v okrese Nové Mesto nad Váhom. Od r. 1968 pôsobil v Chorvátskom Grobe v okrese Senec, tu mu bol v r. 1973 udelený titul čestného dekana. Od r. 1990 žil na odpočinku v Trnave, kde zomrel a kde je aj pochovaný.

Imrich Dzibela, titul : trpitel' za vieru. * 6. septembra 1919, Jablonec, okr. Pezinok – † 1993, Tekovské (dnes Hontianske) Trstany, okr. Levice. Po ukončení štúdia teológie bol 12. júna 1949 vysvätený za kňaza. V rokoch 1939-1949 bol kaplánom v Smoleniciach v trnavskom okrese, v rokoch 1949-1951 vo Veľkých Kostol'anoch v okrese Piešťany, v r. 1951 v Zlatých Moravciach, v r. 1952 v Komárne, v rokoch 1953-1956 v Modre v okrese Pezinok. V rokoch 1956-1959 bol správcom farnosti Veľké Ripňany v okrese Topoľčany, v r. 1959 v Starom Tekove v levickom okrese. Štátna tajná bezpečnosť ho neustále sledovala, a od r. 1960 mal zakázané vykonávať kňazskú činnosť. Do pastorácie sa dostal až v r. 1967 ako kaplán v Novom Meste nad Váhom. Od r. 1968 pôsobil v Tekovských (dnes Hontian-

sky) Trstánoch, kde zomrel a kde je aj pochovaný.

Štefan Nipča, dištriktuálny dekan, * 15. marca 1915, Hostovce, okr. Zlaté Moravce – † po r. 1976, Zlaté Moravce. Po ukončení štúdia teológie bol 15. júna 1941 vysvätený za kňaza. V rokoch 1941-1943 bol kaplánom v Senici, v r. 1943 v Presel'anoch v topolčianskom okrese, v rokoch 1944-1948 vo Vrbovom v okrese Piešťany. V rokoch 1948-1951 bol administrátorom v Stupave v okrese Malacky, v rokoch 1951-1953 v Jatove v novozámockom okrese, pričom bol školským dekanom a v r. 1952 zástupcom okresného dekana. V rokoch 1953-1959 bol správcom farnosti Starý Tekov v levickom okrese, v rokoch 1959-1965 pôsobil vo Veľkých Ripňanoch v okrese Topolčany. V rokoch 1965-1975 pôsobil v Senici, kde bol dekanom dištriktu. Od r. 1975 spravoval farnosť Zlaté Moravce.

Blažej Jajcaj * 25. novembra 1923, Grinava, dnes Myslenice, okr. Pezinok – † 3. januára 2008 v Nitre, pochovaný vo Veľkých Ripňanoch, okr. Topolčany. Po ukončení štúdia teológie bol 12. júna 1949 vysvätený za kňaza. Ako kaplán pôsobil v Banskej Štiavnici a v r. 1950 v Bratislave-Novom Meste. V r. 1950 bol nespravodlivo odsúdený. Z väzenia ho prepustili až v r. 1960. Keďže nedostal potrebný štátny súhlas do pastorácie, zamestnal sa v hydinárni v Pezinku. Súhlas dostal v r. 1964. Nastúpil za kaplána do Šale, v r. 1965 bol menovaný za administrátora farnosti Veľké Ripňany, kde zotrval až do odchodu na odpočinok v roku 1990. Zomrel v Nitre a pochovaný je vo Veľkých Ripňanoch.

Dr. Július Marián Prachár * 8. apríl 1951 v Bratislave, vysvätený 8. júna 1974; kaplán 1974 Štúrovo, 1975 Šaľa, 1976 Šamorín, 1979 Nové Zámky, 1980 Malacky; administrátor 1981 Dolné Plachtince, 1983 Rykynčice, 1990 Veľké Ripňany, 15. júla 1999 Chrašťany; po úprave diecéz 14. februára 2008 bol začlenený do Nitrianskej diecézy; inkardinovaný do arcidiecézy 1. júla 2009; farár Bratislava-Rusovce.

Mgr. Branislav Bukovský (* 13. február 1968, Trnava – † 23. marec 2014). Za kňaza bol ordinovaný 10. júna 1995. Pracoval ako kaplán vo farnostiach Piešťany, Bratislava - Blumentál i Bratislava - Kostol Sv. Alžbety. Ako administrátor slúžil od roku 1999 vo farnosti Veľké Ripňany. Od roku 2001 pracoval ako farár vo farnosti Bratislava - Devín, neskoršie vo farnosti Bratislava - Kráľovnej Rodiny. Pracoval tiež ako cirkevný sudca. Podieľal sa na výrobe náboženských programov v RTVS; bol aj členom Rady KBS pre spoločenské komunikačné prostriedky.

Zomrel počas dovolenky vo francúzskych Alpách na srdcový infarkt vo veku 46 rokov.

ThLic. Marek Tokarczyk farárom od 15. 9. 2001 – aj k r. 2009

SPOLOČNOSŤ KŇAZOV SRDCA JEŽIŠOVHO – Dehoniáni – júl 2009

Bohu známym spôsobom sa dostala informácia o systémovo-politických zmenách, a taktiež o raste počtu kňazských povolání na Slovensku k pátrovi Willemovi Muermansovi z Belgicka, z Flámskej provincie pátrov dehoniánov. Napriek pokročilému veku sa páter Muermans rozhodol pre prvú návštevu Slovenska pravdepodobne v roku 1994. O necelý rok neskôr, v októbri roku 1995, páter Willem pricestoval na Slovensko druhýkrát spolu aj s pátrom Jozefom Furczoňom z Francúzska. Cieľom tejto návštevy bolo navštíviť čo najväčší počet farností a zanechať v nich prvé letáky s informáciami o pátroch dehoniánoch.

Na základe smerníc z roku 1995 sa otec provinciál Czesław Konior rozhodol poslať na Slovensko aspoň prvého kňaza z rehoľného spoločenstva kňazov dehoniánov.

V júni roku 1996 sa páter provinciál spolu s pátrom Zbigniewom Bogaczom provinciálnym riaditeľom a s pátrom Mieczyslawom Klóskom kandidátom na prácu na Slovensku stretli s otcom biskupom Rudolfom Balážom. Dňa 8. júla 1996 biskup Rudolf Baláž informoval predstavených provincie o možnosti pôsobenia v Turčianskych Tepliciach. Od 1. augusta 1996 bol páter Mieczyslaw Klóska vymenovaný za kaplána vo farnosti Turčianske Teplice.

Dňa 15. mája 1997 pricestoval do Turčianskych Teplíc ako druhý z dehoniánov páter Juraj Bernaciak. Do pôsobenia na Slovensku sa zapojil ako misionár ľudových misií. Prvého júla 1997 sa páter Bernaciak ubytoval v T. Tepliciach o dva týždne neskôr sa k nemu pripojil rehoľný brat Andrej Skupieň, ktorý sa staral o chod domu. V tomto období páter Klóska prijal funkciu riaditeľa Pápežských misijných diel Banskobystrickej diecézy. Vzhľadom na zväčšujúci sa rozsah farských povinností, a taktiež na veľkú potrebu hlásania misií, požiadal pátra provinciála-

la o pridelenie tretieho kňaza. Po absolvovaní diakonskej praxe v Turčianskych Tepliciach, prichádza v roku 1999 pracovať na Slovensko novovysvätený kňaz páter Jaroslav Mašlanka. Nový kaplán sa rýchlo zapojil do práce s mládežou, vďaka čomu mu bola zverená funkcia zodpovedného za formáciu mládeže v dekanáte. Od roku 2009 začali pôsobiť aj vo farnosti Veľké Ripňany. Aktuálne pôsobia vo Veľkých Ripňanoch a zabezpečujú duchovnú starostlivosť o Milosrdné sestry sv. Vincenta- satmárky vo Vrúcku.

Jaroslav Maslanka

Jozef Cempura

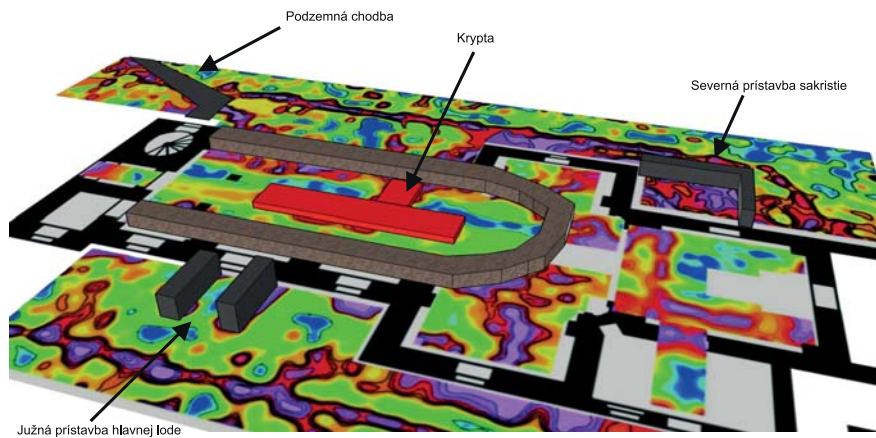
Miescislaw Klóska

Adam Dedík

Štefan Bysiek

pohľad na kostol - pomník padlých

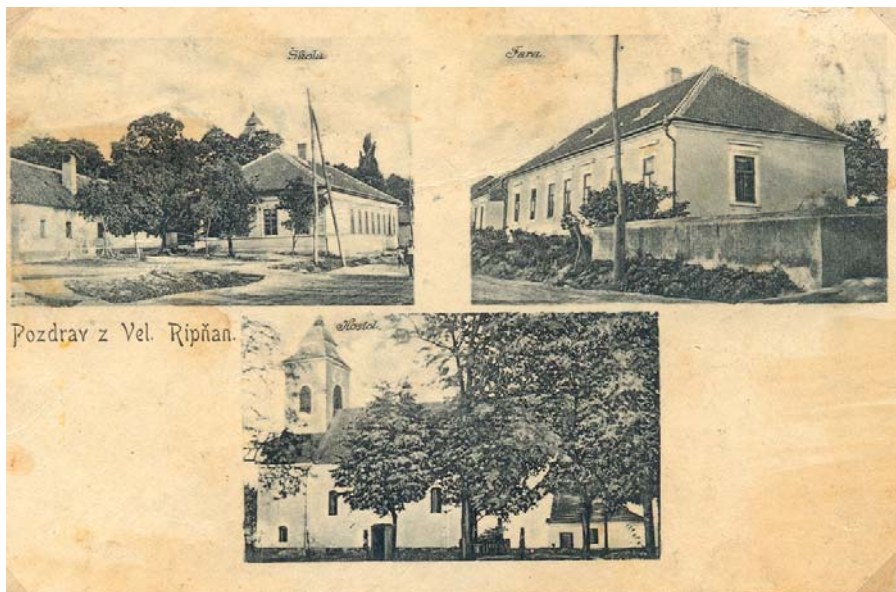
geofyzikálne meranie kostola

kostol s kaplnkou Ondreja Barana

križovatka pod kostolom, v pozadí vpravo chudobinec, r.k. ľudová škola a fara - 1927

pohľadnica - 1935

r.k. ľudová škola pod kostolom

Fr. Krogmann, páter Urminský
z rehole sv Františka v Jeruzale

zvony po rekonštrukcii

posviacka domu smútku

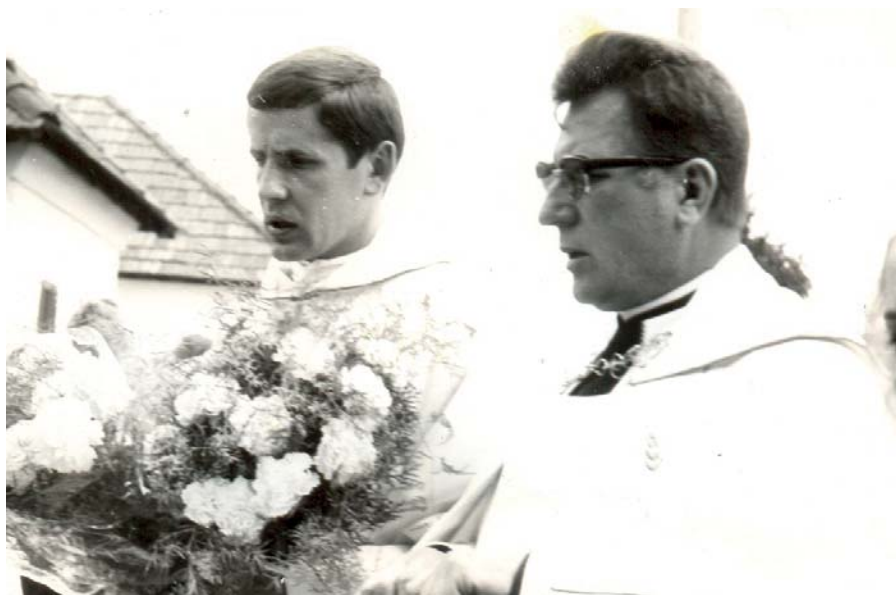
farár Pavol Drgoň s učiteľským zborom meštianskej školy

riaditeľ O. Markovič s deťmi pred budovou starej školy - v pozadí fara

spevokols. Judyty

primície novokňata J. Rybanského - 1972

kňaz Branislav Bukovský

Mieczislaw Klóska, sviatok sv. Jána Nepomuckého - 2023

páter Jaroslav Maslanka a Štefan Bysiek

páter Jozef Cempura (v strede)

zvon

oltár - 2023

pohľad na bočné oltáre

pohľad z chórusu počas svätej omše

1853 - 2023

*Sv. Jan Nepomucký
170. rokov
patronom našej farnosti*

*V nedeľu 1.10.2023
slávnostná hodová sv. omša o 10:30 hod.*

Autor: Jozef Krištof · Vydala: Obec Veľké Ripňany 2023
Zdroje: archív obce · Grafické spracovanie a tlač: PRIMA - PRINT a.s.